

begravelsestale.dk

Kære Morten, kære familie, kære venner.

Min Morten.

Jeg havde håbet, at jeg kunne vente mange år endnu, før jeg skulle stå her og sætte ord på dig. Du blev kun 47. Det føles urimeligt kort, og alligevel rummer årene med dig mere kærlighed, ro og lys, end mange får på et helt liv.

Vi mødtes til en sommerfest i Aarhus, og fra den dag fandt jeg en ro, jeg ikke vidste, jeg manglede. Vi blev gift i 2002. I 22 år har vi delt hverdagens små ritualer og de store drømme. To fantastiske børn, et hjem i Risskov, en rytme af kaffe om morgenen, en hånd i min, og tit din rolige stemme, der kunne få storm til at lægge sig.

Du voksede op i Odense, flyttede til Aarhus for at læse, og du blev civilingeniør inden for energi – det passede dig så godt. Ikke for titlernes skyld, men fordi du vidste, at det, du brugte din tid på, skulle gøre en forskel. Den grønne omstilling var ikke bare arbejde for dig; det var et ansvar, du bar med stolthed og stille vedholdenhed. Samme ansvarsfølelse tog du med ind i de lokale foreninger, hvor du altid lige tog en vagt, sendte en mail, fik ting til at ske – uden at gøre væsen af dig.

Du var rolig. Tålmodig. Humorig på den tørre, rammende måde, der kunne få os alle til at grine, også når vi havde mest brug for det. Du var loyal. Og dybt omsorgsfuld. Når jeg tænker på dig, hører jeg stadig din stemme – den måde du kunne sige “det finder vi ud af” på, og så gjorde vi det.

Jeg kommer til at savne så meget. Din hånd i min. Dit blik, der altid først tjekkede, om vi andre havde det godt. Din evne til at få os til at føle os trygge. Den varme, du skabte omkring dig – helt uden at presse dig på.

Anna, min skat. Emil, min dreng. Jeres far var så stolt af jer. Anna, du har hans klarsyn og mod til at stå ved dig selv. Emil, du har hans nysgerrighed og humor, og alle de aftener med skak vil leve videre i dig – ikke kun i træk og åbninger, men i tålmodighed og tankevirksomhed. Han elskede jeres søndage i køkkenet, hvor gryden simrede og I snakkede om alt og ingenting, og han elskede cykelturene, hvor tempoet ofte var mindre vigtigt end samtalen. Og om aftenen – når guitaren kom frem – var det, som om rummet blev lidt blødere, og dagen fandt sin plads.

Mit bedste minde er vores efterårsture til Mols Bjerge. Termokaffe i rygsækken, blæsten i kinderne, og de samtaler, der startede et sted og endte et helt andet. Vi talte om drømme, om børnene, om verden – og ofte om ingenting. Det var der, jeg mærkede, hvad lykke er. Ikke store overskrifter, men nærvær. Et skridt ad gangen i samme retning.

Morten holdt af ærlighed. Af at stå ved sit ord. Af at tage ansvar for fællesskabet, også når ingen så det. Og han insisterede på, at man møder andre med respekt. Det var ikke store taler – det var måden han levede på. Når nogen var nye i et fællesskab, var det tit Mortens stille “hej” og et halvt skridt frem, der gjorde forskellen. Når noget var svært, fandt han den rolige vej igennem.

Til hans forældre og storebror – tak, fordi I formede det menneske, jeg fik lov at elske. Jeg ser jeres værdier i ham og nu i vores børn. Og til jer, der har arbejdet med Morten eller delt jeres fritid med ham – I ved, hvad han kunne: få ting til at virke, uden at tage æren. Sætte retning, uden at hæve stemmen. Lytte først, tale siden.

Vores hjem var varmt, fordi Morten var der. Han lavede søndagsmad med en blanding af systematik og kærlighed. Han cyklede sig glad på de veje, han holdt af. Han lærte Emil skakkens tålmodighed og lærte os alle, at det enkle ofte er nok. Han stemte guitaren, som om det var daglig bøn. Og selv når dagene var lange, fandt han tid til at være til stede.

I dag gør det ondt. Det vil det gøre længe. Men midt i smerten vil jeg også sige tak.

Tak, min Morten, for kærligheden og tålmodigheden. For de 22 år, hvor du gjorde hverdag til liv. For at have gjort vores hjem til et varmt sted, hvor vi altid kunne finde hinanden. Tak for dine værdier, som nu er vores kompas: ærlighed, ansvar, respekt. Det er sådan, vi vil bære dig videre.

Og til os, der står tilbage: Lad os huske Morten, som han levede. Lad os tale ordentligt. Lytte mere. Tage den opgave, der ligger lige for – også når ingen kigger. Lade blikket søge dem, der står lidt udenfor, og invitere dem ind. Lade os ikke haste forbi efterårets farver, men tage termokaffen med og gå en tur og tale om alt og ingenting. Det ville have gjort ham glad.

Morten, min elskede, jeg lover dig, at jeg vil passe på Anna og Emil. Jeg vil give dem både rødder og vinger – sådan som vi drømte om. Jeg vil forsøge at finde din ro, når livet larmer, og jeg vil le, når du ville have grinet. Du er i alle de steder, vi elsker: i lyset hen over spisebordet en søndag, i lyden af gear, der skifter på cyklen, i de første akkorder fra en guitar en tirsdag aften.

Du er ikke væk fra os, du er med os på en anden måde. Og når savnet brænder, vil vi holde fast i hinanden – og i dig.

Hvil i fred, Morten Kjeldsen.

Tak for alt, min Morten. Vi elsker dig. Og vi bærer dig med os videre.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på begravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk